

giver denne videre Beføjelse for Dommerne til at rejse ud, skulde forstås derhen, at det kun skulde være i Odense, Retten skal kunne sættes. Jeg for mit Vedkommende vilde mene, at naar vi skal gennemføre denne Ordning, maa det selvsagt være saaledes, at Dommerne rejser ikke alene til Odense, men, hvis Sagen f. Eks. er i Sydfyn, da dertil, paa Langeland, da dertil, saaledes at man kommer ud i de fjerneste Kredse af Befolkningen, altsaa for Vestre Landsrets Vedkommende de sønderjydske Landsdele og det sydlige Jylland.

Jeg vil altsaa efter disse Bemærkninger ikke være i Stand til at stemme for eller anbefale Underændringsforslagene under Nr. 1 og 2. Men naar det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen i sine Bemærkninger mod Nedlæggelsen af Søndre Landsret saa stærkt understregede dette, at vi da fik mindre Umiddelbarhed, da ønsker jeg igen at gøre det høje Tings Medlemmer opmærksom paa, dels Bestemmelsen i Ændringsforslagets § 3 om den yderligere Rejsebeføjelse og endelig ogsaa Bestemmelsen i det oprindelige Lovforslags § 36, det, som skal være det sidste, jeg skal udtale mig om, nemlig Forhøjelsen af Grænseværdien mellem Underretssager og Landsretssager, der tidligere har været 800 Kr.

Begge disse to Bestemmelser — det er sagt først og fremmest til Befolkningen i de sønderjydske Landsdele, der nu mister deres Landsret, men ogsaa til alle fjernere liggende Dele af hele Landet, ogsaa den fjernliggende Del, som det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen repræsenterer, Bornholm — tager netop Sigte paa i højere Grad end hidtil at udvikle det udmærkede Princip, som Umiddelbarheden efter min Mening er.

Jeg skal om dette sidste Punkt, som vedrører Underændringsforslagene Nr. 3 og 4, kun bemærke følgende. Vi fra vor Side kunde ogsaa gaa med til det Forslag, der blev fremsat af Justitsministeren, gaaende ud paa at forhøje Grænsen til 2 000 Kr. Men vi er nu sammen med den ærede Ordfører enedes om at stille det Underændringsforslag, hvorefter de 800 Kr. forhøjes til 1 500, og jeg ønsker for mit Vedkommende saa indtrængende, som jeg kan, at anbefale dette Tings Medlemmer at vedtage det, først og sidst under Hensyn til, at naar man nu belaster Landsretterne yderligere ved yderligere Rejsebeføjelse, da er det ogsaa rimeligt, at man aflaster dem med Hensyn til Sagens Antal, men for det andet ogsaa fordi det er den bedst mulige Adgang til at give i en Række Sager af dog ikke saa overmaade stor økonomisk Værdi Umiddelbarheden dens Ret.

Jeg gør i saa Henseende kun et Par Bemærkninger. For det første den, at under den gældende Lovgivning har det været saaledes, at Parterne kunde vedtage Underretsbehandling; man har altsaa ikke her fra det høje Tings Side ment, at det var saa afgørende, at tre Dommere skulde dømme i disse Sager, at man dog ikke kunde tillade Parterne at enes om Underretsbehandling. For det andet vil jeg fremhæve, at Sagens juridiske Betydning — det er for øvrigt kommet frem og blevet dokumenteret i Udvalget — ikke er afhængig af Sagens økonomiske Værdi. Endelig skal jeg erindre om, at ved den Retspleje, som afløstes af Retsplejeloven af 1916, begyndte alle Sager, selv Sager, der havde en Værdi af 50 000 Kr. ved Underretten, og det ved alle her i dette høje Ting, at Angrebene paa den gamle Retspleje var ikke i væsentlig Grad rettet mod den civile, men derimod mod den kriminelle Retspleje. Naar dertil kommer, at der er Adgang til Appel, ser jeg ikke, at der paa noget Punkt skulde være Ængstelse for at gaa med til det Underændringsforslag, der er stillet under Nr. 3.

Skulde dette mod Forventning ikke blive vedtaget, da har vi fra vor Side subsidiært stillet Underændringsforslaget under Nr. 4, et Forslag, som jeg for min Part haaber ikke kommer til Afstemning, da jeg maa haabe, at Underændringsforslaget under Nr. 3 bliver vedtaget; men bliver det altsaa ikke dette, anbefaler jeg ud fra de samme Betragtninger Tingets Medlemmer at stemme for Underændringsforslaget under Nr. 4, der gaar ud paa, at man forhøjer de 800 Kr. til 1 000 og derhos bestemmer, at i Sager mellem 1 000 og 2 000 Kr. præsumerer man, at Parterne er enige om Underretsbehandling, men saaledes, at hver af Parterne, Sagsøgeren straks, sagsøgte paa Sagens første Tægtedag, kan bestemme, at Sagen skal behandles ved Landsretten.

Jeg kan efter disse Bemærkninger anbefale at stemme for Ændringsforslaget og principalt for Underændringsforslaget under Nr. 3, subsidiært for Underændringsforslaget under Nr. 4, men maa anmode Tingets Medlemmer om at stemme mod de to første Underændringsforslag.

Niels Petersen: I Overensstemmelse med den Opfattelse, jeg har gjort gældende ved Lovforslagets første Behandling saavel som under tidligere Forhandlinger i dette høje Ting, deltager jeg i Flertallets Indstilling, hvorefter der nu tages Beslutning om Nedlæggelse af Søndre Landsret; dette er jo Hovedpunktet i Flertallets Ind-